



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 723/2021**  
**13.10.2021. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Данијеле Николић, Гордане Џакула, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства одбране, ВП ...-... село ..., ..., коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3887/19 од 12.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2021. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3887/19 од 12.11.2020. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3887/19 од 12.11.2020. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 328/19 од 06.08.2019 године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, за период од 01.01.2015. године до 31.12.2016. године, на име накнаде штете због неисплаћеног додатка на плату за време прековременог рада, исплати износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3887/19 од 12.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 328/19 од 06.08.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му плати утужени износ на име неисплаћене плате за рад дужи од пуног радног времена у спорном периоду, јер је тужилац као професионални припадник Војске Србије, остваривао додатке за рад ноћу и рад на дан државних и верских празника, који искључују увећање плате за рад дужи од редовног и да је поред додатног коефицијента од 20% остваривао и накнаду трошкова за ноћни рад и рад у време државних и верских празника. Чланом 36. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, прописано је да додаток за рад ноћу, додаток за рад на дан празника који није радни дан, додаток за додатно оптерећење на раду, накнада трошкова за рад на терену и накнада трошкова за службу на посебним војним објектима искључује додаток за прековремени рад.

Врховни касациони суд налази да су судови приликом одлучивања о основаности тужбеног захтева ценили опште акте тужене на основу којих је утврђена висина плате, тако да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревизијом се указује на другачије одлуке апелационих судова што би било од утицаја на одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Међутим и евентуално постојање другачије одлуке не би нужно указивало и на другачији правни став, јер правилна примена права код оцене права на исплату мање исплаћене зараде зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, тако да у овом предмету нема потребе за одлучивањем о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници на име накнаде штете због мање плаћене зараде за рад дужи од пуног радног времена поднета је 27.04.2017. године, као вредност предмета спора означен је износ од 50.000,00 динара. Поднеском од 28.03.2018.године, тужилац

је прениачио тужбу и као вредност предмета спора означио је износ од 121.876,92 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија  
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка  
управитељ писарнице  
Марина Антонић